

Predikatie over Markus 2 vers 2b
door eerwaarde heer D.J. van Keulen
Vrije Oud Gereformeerde Gemeente
Aalburg – 29 juni 2014

Zingen Psalm 38 : 2 en 3.

Lezing van de Heilige Wet des HEEREN.

Zingen Tien Geboden : 9.

Schriftlezing Markus 2 vers 1 t/m 12

1 En na sommige dagen is Hij wederom binnen Kapérnaüm gekomen; en het werd gehoord dat Hij in huis was.

2 En terstond vergaderden daar velen, alzo dat ook zelfs de plaatsen omtrent de deur hen niet meer konden vatten; en Hij sprak het Woord tot hen.

3 En er kwamen sommigen tot Hem, brengende een geraakte, die van vier gedragen werd.

4 En niet kunnende tot Hem genaken overmits de schare, ontdekten zij het dak waar Hij was; en dat opengebroke[n] hebbende, lieten zij het beddeken neder waar de geraakte op lag.

5 En Jezus hun geloof ziende, zeide tot den geraakte: Zoon, uw zonden zijn u vergeven.

6 En sommigen van de schriftgeleerden zaten aldaar en overdachten in hun harten:

7 Wat spreekt Deze aldus gods lasteringen? Wie kan de zonden vergeven dan alleen God?

8 En Jezus terstond in Zijn geest beken[n]ende dat zij alzo in zichzelf overdachten, zeide tot hen: Wat overdenkt gij deze dingen in uw harten?

9 Wat is lichter, te zeggen tot den geraakte: De zonden zijn u vergeven; of te zeggen: Sta op en neem uw beddeken op en wandel?

10 Doch opdat gij moogt weten dat de Zoon des mensen macht heeft om de zonden op de aarde te vergeven (zeide Hij tot den geraakte):

11 Ik zeg u, sta op en neem uw beddeken op en ga heen naar uw huis.

12 En terstond stond hij op, en het beddeken opgenomen hebbende, ging hij uit in aller tegenwoordigheid; zodat zij zich allen ontzetten, en verheerlijkten God, zeggende: Wij hebben nooit zulks gezien.

Votum.

Gebed.

Zingen Psalm 103 : 2 en 3.

Gemeente, in deze morgen Markus 2, het 2^e vers, daarvan de laatste woorden. Daar luidt het Woord van God en onze tekst:

En Hij sprak het Woord tot hen.

Om met Gods hulp en onder de inwachting van Zijn Heilige Geest naar aanleiding van deze woorden stil te staan bij drie gedachten.

- 1e. Geraakt door de zonde.
- 2e. Geraakt door het Woord.
- 3e. Geraakt door Jezus' macht.

En na sommige dagen is Hij wederom binnen Kapérnaüm gekomen. Kapérnaüm, in een ander Evangelie wordt het genoemd "Zijn eigen stad". De plaats waar Hij Zich een woning had verkoren, waar Zijn huis was. Kapérnaüm, zo begenadigd door de Heere der heirscharen. Zo dichtbij is de beloofde Messias bij al die inwoners van Kapérnaüm geweest. Hij heeft in een huis onder hen gewoond. Bereikbaar voor een ieder van hen. Zo laag is de Heere afgedaald in het leven van die mensen. Niemand kon zeggen dat de Heere hun dood op het oog had. Hij is daar voor een ieder bereikbaar geweest. In al de noden en omstandigheden wilde Hij betonen dat Hij is een almachtig en een barmhartig Zaligmaker.

Maar dat Kapérnaüm is tot de hemel toe verhoogd, en het zal, naar het woord van de Heere Jezus, tot de hel toe worden neergestoten. Waarom? Wel, Hij heeft wel onder hen gewoond, maar ze hebben Hem niet gewild. Het is ze nooit in werkelijkheid om die Heere Jezus Christus te doen geweest. Ze hebben zichzelf gezocht. Ze hebben dat eigen ik willen verheerlijken. En Hij, Hij blijft naar ze toe komen, totdat de tijd vol is. Hier weer, binnen Kapérnaüm gekomen.

Hoe zal het ons eigenlijk vergaan? Ons in dat kerkelijke Nederland. In dat kerkelijke, in dat gemeentelijke leven. Met de Bijbels in onze huizen. Met de godsdienst, wat zijn beslag wil hebben in het leven. Hoe zal het ons vergaan? Hoe zijn wij verhoogd geworden? Hoe nabij ons is het Woord gekomen! Zo dichtbij dat het met de handen te tasten is, bij wijze van spreken. Zoals er in het Woord staat: "Nabij u is het Koninkrijk". Dat geldt toch ons ook! Of niet? En hoe vaak, hoe menigmaal is de Heere in de bediening van het Woord binnen Zijn stad gekomen! Hoe vaak is Hij binnen de kring van ons kerkelijk leven gekomen! Hoe vaak is Hij binnen de kring van uw persoonlijk leven gekomen! Hoe vaak hebt u een kneep in het geweten ge-

voeld! Hoe vaak bent u wat aan het schudden geweest op de grondvesten van uw bestaan! Hoe vaak bent u wat in verwarring gebracht! Hoe vaak hebt u een nacht wakende doorgebracht! Hoe vaak kwam heel uw leven aan u voorbij als in een flits! Hoe vaak heeft het in uw geweten gesproken: "Het zal toch anders moeten in mijn leven, het kan toch zo niet blijven"! Hoe vaak bent u wat ongerust geweest! En even zovele keren is het weer over gegaan. U kon weer overgaan tot de orde van de dag. U kon het leven weer in. Het lokte weer. Het trok weer. En toen de storm in uw bestaan wat was gaan liggen, toen was u God weer vergeten. En toen die moeite en dat verdriet wat werd weggenomen, toen dacht u niet meer aan Hem. Toen dat kruis, wat u neerdrukte, wat van uw schouders werd opgetild, u kwam weer overeind en u was weer een mens die het zelf kon.

Kapénaüm tot de hemel toe verhoogd, het zal tot de hel toe worden nedergestoten. In de verklaring bij deze woorden, wijst Spurgeon nog op die woorden, die ernstige woorden van de Heere Jezus Christus: "Die het geweten hebben, die zullen met vele slagen worden geslagen". Die het niet geweten hebben, staan ook schuldig in hun diepe val in Adam. Die worden ook geslagen. Maar de zwaarste straf is voor hen bij wie Hij zo dichtbij, zo nabij gekomen is. Die de liefelijke lokkende nodigingen van het Evangelie-woord zo in hun oren hebben gehoord. Bij wie de nodiging zo is neergelegd: "Komt herwaarts tot Mij, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven". Binnen Kapénaüm gekomen, en het werd gehoord dat Hij in huis was. Dat ging als een lopend vuurtje door Kapénaüm heen. Jezus is er. En de hele boel komt op de been. Terstond vergaderden daar velen. Heel Kapénaüm komt in beweging. De theologie van vandaag zou die inwoners van Kapénaüm over de bol aaien en zeggen: "Dat is even mooi. Dat is een geloofsdaad. Ze komen naar de Heere Jezus toe. Zie eens even hoe schoon. Dat is een bewijs dat God met ze aan het werk is". Maar het Woord rekent radicaal af met een dergelijke dwaasheid, met een menskundige inleg in dat Woord van de Heere.

Nee, die mensen kwamen wel, maar wat was nu het hart wat er achter zat? Met welke bedoeling kwamen die mensen nu? Waartoe zoeken wij nu de Heere? Waarom worden we weleens gedrongen om onze handen te vouwen? Omdat we ons verlanglijstje on vervuld zien. Omdat we niet krijgen wat we begeren. Omdat het niet naar onze zin gaat. Omdat we in de war zitten, in de knoop zitten mis-schien wel. Omdat we er zelf niet meer uit komen.

Nou, dat was nu precies wat die mensen drong naar de Heere Jezus. Ze begeerden die Heere Jezus als een Wonderdoener. Wat was dat niet rond gegaan door de streken waar de Heere Jezus

ging, dat Hij wonderen verrichtte, dat Hij zieken genas, kreupelen stonden op, doden werden opgewekt. Wat werd het niet gehoord dat Hij een Medicijnmeester bij uitnemendheid was. Ja, ze hadden een Wonderdoener nodig in al de ellende van hun leven. Dus waar zochten ze de Heere Jezus voor? Vanwege de gevolgen van hun zonden. Maar ze hebben de Heere Jezus niet gezocht vanwege de oorzaak van al hun ellende. Het bleef in het uiterlijke leven steken. Ja, ze wilden hun kruis wel weggenomen zien, maar er was geen zware last van zonden en schuld die ze terneer drukte. Terwijl het Woord ons leert dat Hij juist daartoe in de wereld gekomen is, om zondaren zalig te maken. De Heere ziet veel verder dan dat bekrompen, begrensde poosje van ons korte leven. De Heere ziet veel verder, tot in die nimmer eindigende eeuwigheid. En de Heere weet veel beter dan wij wat tot onze eeuwige vrede is dienende. Wij zijn van die onbegrijpelijke mensen. Als het ons voor de tijd goed gaat, dan zijn we tevreden. Maar het Woord leert het ons: het is tekort, het is niet genoeg.

Terstond vergaderden daar velen, also dat ook zelfs de plaats omtrent de deur hen niet meer konden vatten. Daar staan ze, in huis, in de deuropening, om het huis heen. Het is een drukte van belang. En al die mensen zijn met al hun ideeën, met al hun behoeften op zoek naar die Heere Jezus, dat Hij tot hen zal spreken, opdat ze genezen worden, of opdat ze van hun ellende, en van hun kruis en druk verlost worden.

Maar wat staat er dan? En dat zijn onze tekstwoorden. Hij sprak het Woord tot hen. Er staat niet: "Hij sprak tot ieder een woord, precies naardat ze dachten nodig te hebben. Hij sprak in ieders behoefte het juiste woord. Hij sprak, zodat ze allemaal getroost en gered van hun ellende die plaats konden verlaten". Nee, Hij sprak hét Woord tot hen. En het Woord wil zoveel zeggen als: dat is het Woord, de boodschap van God. Het Woord van het Koninkrijk der hemelen. En als er in het Woord gesproken wordt over het Woord, dan moet je er maar rekening mee houden dat dat een Woord is dat altijd dwars in gaat tegen onze woorden. En onze woorden zijn een uitdrukking van ons hart. Dus Zijn Woord gaat altijd in tegen ons hart. Dat snijdt. Dat doet pijn. Dat breekt kapot aan onze kant. En dat wou ik vragen vanmorgen: Heeft het Woord weleens gesproken, dat je pijn voelde? Dat het anders ging dan dat je had gedacht, of gehoopt. Dat het je in de schuld zette, in de ellende zette, dat het je leven open legde voor het aangezicht van God. Heeft het Woord weleens tot je gesproken? Je had gehoopt op troost, maar je raakte juist ongetroost. Je had gehoopt op vrede, maar het werd oorlog. Ken je dat in het leven? Hij sprak het Woord tot hen. En waarom spreekt Hij nu het

Woord tot hen? Wel, die mensen, die inwoners van Kapérnaüm, die Hem begeerden als een Wonderdoener, die gaat Hij verkondigen dat de wonderen die Hij doet ingebed liggen in dat Woord, in dat Woord van dat Koninkrijk der hemelen. En dat de wonderen die Hij doet dus geen op zichzelf staande zaken zijn, maar slechts functie hebben in die bedding van het Woord. Die wonderen die Hij doet, zijn gevolgen van Zijn spreken en Zijn betoningen van dat het Woord dat Hij spreekt waarachtig is. Als Hij een zieke geneest van zijn ziekbed, is dat niet het wonder op zich, maar daar ligt een veel rijkere en diepere boodschap in, wat het hart moet vertroosten van die die met de dodelijke ziekte van zijn zonden zit. Dat Hij Die machtig is een zieke van zijn bed op te doen staan, ook machtig is om die zieke ziel te genezen en te redden van het verderf.

Hij sprak het Woord tot hen. Het gaat om het Woord, niet om de wonderen, niet om die mensen die die wonderen meemaken in de eerste plaats.

't Is wat als de Heere in uw leven vele wonderen heeft gedaan. 't Is wat als u bent uitgered en uitgeholpen, als uw gebedsverhoringen hebt meegemaakt, dat u weleens een keer uit volle borst hebt meegezongen: "Hij overlaadt ons dag aan dag met Zijne gunstbewijzen". En het heeft u niet door de knieën gedrukt voor de troon. En het heeft u niet verlegen gemaakt om een eeuwige zegening. Dat u aan de gave genoeg had, en de Gever niet nodig had.

Hij sprak het Woord tot hen.

Wat we dan ook mee hebben gebracht naar de kerk, het gaat maar om één ding. Het gaat om het Woord. Ofwel, het gaat daar om, dat God aan Zijn eer komt. Die eer die wij Hem zoeken te ontnemen. Waar wij eerrovers van Hem geworden zijn, is Hij het Die de eer van Zijn Vader in alles op het oog heeft. En wij die onze eigen eer zoeken, we willen Hem wel als een Wonderdoener om van onze elende af te komen. Maar zo gaat het niet.

Hij sprak het Woord tot hen. Wat zou nu de inhoud van dat Woord geweest zijn? Wat is nu die prediking? Wel, schoon dat de geschiedenis in de praktijk aanwijst wat de Heere Jezus nu gepredikt heeft. Want er staat: "Er kwamen sommigen tot Hem, brengende een geraakte, die van vier gedragen werd". Dus daar is een bed, een draagbed, een baar, daar ligt een geraakte op, een verlamde. En er staan er vier omheen die hem dragen. Dat zijn er vijf in totaal. Weet u wat ik op grond van deze geschiedenis kan zeggen? Er komen vijf geraakten aan. Vijf! Alle vijf geraakt door de ernst van het bestaan, door de werkelijkheid van hun leven. Geraakt tot in de diepe oorzaak. Blootgelegd waar het mis gegaan is. En die zijn om een zaak verlegen. Om welke zaak? Het moet recht komen tussen God en

mijn ziel. Het moet recht komen voordat dit leven voorbij is en het eeuwigheid geworden is. Ik moet weten dat God vrede met mij gemaakt heeft. Dat is een zaak, die stijgt ver uit boven dat lichamelijk verlamd zijn van die man op dat bed. Dat is een zaak die ver uit stijgt boven al de noden en kruisen die wij hebben meegenomen naar de kerk vanmorgen en waar we wel van af zouden willen.

Brengende een geraakte, die van vier gedragen werd. En niet tot Hem kunnende geraken, overmits de schare. Dat is ook wat! Dat is wat! De Heere Jezus is in Kapérnaüm. Hij is zo dichtbij. Hij is voor een ieder bereikbaar. En nu, al die schare die daar in huis en om dat huis heen zijn, zijn een verhindering voor deze vijf om bij Jezus te komen. Het zijn ophouders. Ze staan in de weg.

Daar kunnen we vandaag de dag in onze godsdienst ook wat van. In de weg staan. Het beter weten, in plaats van ruim baan te maken voor het werk van de Heere. De godsdienst staat deze vijf in diepe nood in de weg. Maar weet u hoe nu uit komt dat er geloof leeft in het hart van die vijf? Dat komt er niet in uit dat ze in discussie gaan met al die mensen. Dat komt er niet in uit dat ze gaan redeneren en dat ze met hun schouders gaan proberen de mensen opzij te duwen. Nee, het geloof komt daarin uit dat ze vindingrijk zijn. Ja, zij zijn eigenlijk niet vindingrijk. Het is eerder gezegd zo: de Heilige Geest zorgt dat ze bij Jezus uit komen. Dat is altijd zo in het leven van een mens die God op het oog heeft, die de Heere van eeuwigheid verkoren heeft. Hoe het dan ook gaat en wat er dan ook tegen zit. Welke bergen van onmogelijkheden daar dan ook voor je oprijzen. De Heere maakt, door de werking van Zijn Heilige Geest, dat je aan de voeten van de Heere Jezus komt. Laat dat nu tot een troost zijn voor een mens die ergens in de gevangenis zit, die er niet uit komt, die in boeien geketend zit, die klem zit aan alle kanten, die geen weg meer weet, geen raad meer weet, geen kant meer op kan. Zie hier hoe deze vijf geleid worden door de Heilige Geest. Je zou het ook zo kunnen zeggen: Al hebben zij de Heere Jezus nog niet in het oog, ze weten: Hij is daar in dat huis. Terwijl zij Hem nog niet zien, is het oog van de Middelaar allang, ja van eeuwigheid af, op die vijf geslagen. Want Hij weet van hen af. Hij weet van hun nood af. Hij weet van hun hart af. Dat blijkt zometeen wel.

Ontdekten zij het dak waar Hij was, en dat open gebroken hebben-de, lieten zij het beddeke neder waar de geraakte op lag. In de Psalmen staat er nogal eens “sela”, een aanduiding van rust. Een ogenblik om stil te zijn. Zullen wij nu hier ook eens “sela” zeggen! Het dak open gebroken, ze lieten het beddeke neder waar de geraakte op lag. Valt u de stilte op? Valt u de doordringende sprekende stilte op? Ze zeggen niets. Die vier staan niet vanaf dat dak te roepen: “U

moet hem helpen". Die geraakte kijkt op en die zegt niets. Die roept niet tot Jezus: "Ik ben in nood, ik heb hulp nodig". Ze zwijgen alle vijf!

Ben je weleens stil geworden voor God? Heeft het redeneren weleens opgehouden? Is het spreken van rechten weleens opgehouden? Verdiende je niets meer, ondanks dat je het begeerde? Kon je de Heere nergens maar van beschuldigen, ergens van betichten? En nu zeg ik dit, en dat gaat ver: Was je nood zo groot, dat je het niet meer in woorden uit kon drukken? Wat de overdenking in mij spreekt, als ik geen woorden meer heb voor U. Ben je weleens stil geweest voor het aangezicht van God? Zo werkt de Heere, hoor. Hij maakt het dat je zwijgen gaat. Dat alles tot bedaren, tot stilte moet komen voor Hem. Hij maakt dat Hij de volle ruimte ontvangt om Zijn Goddelijk werk te kunnen doen. En voor Hem zijn woorden niet nodig. Voor Hem is geen uitleg nodig om Hem te laten weten wat uw hart beweegt, wat er in u om gaat, ofzo. Welnee, Hij verstaat van verre onze gedachten. Hij proeft de harten en de nieren van al diegenen die daar in dat huis zijn en die daar om dat huis vergaderd zijn. Maar ook de harten en de nieren van die vijf, die geraakte met zijn vier vrienden. Spurgeon zegt trouwens: "Dat zijn nog eens vrienden, die je bij Jezus brengen". Ja, daar moet je toch van glimlachen, van zo'n verklaring. Die zie je niet veel! We zijn er zo goed in om elkaar bij Jezus weg te houden. Maar dit zijn pas vrienden, zegt Spurgeon. Die brengen hem bij Jezus. Ja, waar moet je ze anders brengen?! Als je dat geleerd hebt in je leven, dat je nood alleen door Hem kan worden opgelost. Maakt dat nu niet mededeelzaam! Maakt dat nu niet zo dat je de nood van een ander ook aan Hem bekend maakt! Word je er weleens toe gedrongen? Toe gedreven? Zie hier hoe een hoopvol Woord dat is, dat er bij Hem uitkomsten zijn, zelfs tegen de dood.

En Jezus, Die zwijgt ook nog, Die zegt ook niets. Eerst dit: En Jezus hun geloof ziende. Wat is dat voor een geloof? Al slaat Hij me dood, ik moet bij Hem wezen. Al gaat Hij mij straffen, dat heb ik verdiend. Ik kan bij Hem niet vandaan. Al wordt het mijn ondergang, liever daar sterven dan nog in de wereld leven. Jezus hun geloof ziende. Jezus het werk van Zijn Heilige Geest in hun harten ziende. Jezus bemerkende dat ze zo door die Heilige Geest geoefend geworden zijn, dat de nood, de werkelijke nood ze tot Jezus gedreven heeft. Jezus hun geloof ziende. Wat geloofden die mensen? Dat ze er buiten stonden. Dat is praktische theologie. Dat is niet een zaak om over te redeneren: "Zou dat waar zijn? Kun je dat uit de tekst op maken?" Ja, dat kun je wel uit de tekst op maken. Dat hoop ik u zo nog wel te vertellen. Maar dat is praktische theologie. Dat is een

vraag voor ons. Geloof je dat, dat je overal buiten staat? Er waait een akelige theologie, ook over onze natie, dat rekent zich er altijd bij. Ik ben gedoopt. Ik heb belijdenis gedaan. Ik ben weleens aan het Avondmaal geweest. Ik heb weleens een bemoediging gehad. Ik heb weleens een vertroosting gehad. Er kwam weleens een Psalmversje in mijn hart op. Dat is allemaal best. Maar ze stonden er buiten. Ben je er ook wel-eens buiten gezet? Er is er maar Eén Die je er in kan zetten. Dat kunnen wij niet. Het werkverbond is verbroken. Dat kan Hij alleen in dat genadeverbond.

Jezus hun geloof ziende, zeide tot de geraakte. Daar ligt die man. Wat een ellendig hoopje mens. De geraakte. Weet u, de verklaarders zeggen: "Zijn geraaktheid was misschien wel een gevolg van zijn zonden". Dat is een dubbele smart. Terwijl die man geraakt is in zijn hart, vanwege zijn afkomst, zijn diepe val, vanwege zijn schuld en zonden voor het aangezicht van God, moet hij aan lijf en leden ondervinden dat hij gezondigd heeft. Hebben zo de gevolgen weleens gepreikt in je leven: "Het is mijn schuld". Zoals dat bij David ging. Hij had Uria door het zwaard laten sterven. En de Heere zegt: "Het zwaard zal van uw huis niet wijken in eeuwigheid". Hoe die man elke keer opnieuw geconfronteerd werd met de gevolgen van zijn eigen zonden. Moet je daar ook smart over dragen? Dat je niet meer kunt zeggen: "Heere, waarom maakt U het niet anders?" Maar dat het je doet buigen onder God. Ik heb het zelf gedaan.

Zeide tot de geraakte. Daar ligt die man. Geen enkele hoop en verwachting. Geen enkele kracht in zichzelf. En de Heere Jezus zegt: "Zoon". Ofwel, je hoort er bij. Je bent een kind. Wat moet dat een zielsverkwikking zijn geweest voor die man. Denk je niet dat dat van zijn gezicht te lezen geweest is! De verheuging, de blijdschap. Al was die man zijn leven lang verlamd, geraakt gebleven. Al had die man zijn leven lang de gevolgen van zijn eigen zonden moeten dragen. Dit woord gehoord! De psalmist zegt: "Geen leed..." Dat betekent: ik maak een hoop leed mee. "Maar geen leed zal het ooit uit mijn geheugen wissen, want ik heb het zelf uit Zijn mond gehoord".

Zoon, dat zegt de Heere Jezus tegen hem. U bent een kind, een kind van Mijn Vader. Een broeder van Mij, gerekend tot dat huisgezin des geloofs.

Hoe gaat dat? Hoe kan de Heere een mensenkind een zoon of een dochter heten? Wel, heel eenvoudig zo: "Zoon, uw zonden zijn u vergeven". Als we niet weten van vergeving van zonden en schuld, we zijn geen kind. We beleven niet dat we een kind zijn. We kunnen het ons aanpraten, maar je moet maar voor de poorten van de dood liggen, het moet er maar om gaan spannen, het moet maar gevaarlijk worden in je bestaan.

Zoon, uw zonden zijn u vergeven. Geraakt door de zonde, maar nu wordt die man geraakt door het Woord. En Hij sprak het Woord tot hen. Ofwel, het Woord spreekt van Hem die alleen bij machte is de zonden te vergeven, weg te nemen wat scheiding maakt tussen God en onze ziel. Waar die breuk beleefd wordt, daar is Hij het Die die diepe kloof tussen God en onze ziel kan dichten en ons tot elkaar brengt, de eeuwige God, onze Schepper, en het schepsel weer aan een verbindt.

Zoon, uw zonden zijn u vergeven.

Misschien is er een die zegt: "Hoe weet je nu eigenlijk dat die geraakte over zijn zonden in de war zat, en dat niet zijn geraaktheid, zijn verlamd-zijn naar het lichaam, hem tot Jezus dreef?" Wel, zo: de Heere Jezus pakt de zwaarst wegende zaak het eerste aan. Want wat het zwaarst weegt, moet het ook wezen. Zoon, uw zonden zijn u vergeven. Daar zat die man mee, en daar is hij van verlost geworden, door het woord van de Heere Jezus Christus. Dan zeg je: "Dat is toch onmogelijk te controleren". Voor een buitenstaander misschien wel, voor de omstanders in dat huis en buiten dat huis misschien wel. Maar denk erom dat die man dat geweten heeft. Denk erom dat je dat weet. Weet je het? Heb je het meegemaakt? Het gevoeld? De Goddelijke kracht die er in het spreken van Hem is. Zoon, uw zonden zijn u vergeven.

Heb je zo'n ogenblik in je leven gekend, dat dat pak van je schouders werd weggenomen? Dat de Heere het achter Zich in een zee van eeuwige vergetelheid had weggeworpen. Dat de Heere tot je ziel sprak: "Ik zal niet meer toornen, Ik zal niet meer schelden in eeuwigheid". Heb je het meegemaakt dat je oog in oog gestaan hebt met die Borg en Middelaar, Die de gerechtigheid teweeg gebracht heeft? Dat die ruiling in je leven heeft plaatsgegrepen: "Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven". Heb je het meegemaakt: "Zoon, uw zonden zijn u vergeven"? Dan kan de hele wereld tegen je zeggen, en de hele godsdienst tegen je zeggen: "Het is niet waar, je bedriegt je voor de eeuwigheid". Laat ze maar praten. Als God maar gesproken heeft. Dan vallen al die woorden van mensen in het niet. Ik zeg niet dat je er op tijd van duur niet door in verwarring gebracht kan worden. Dat zeg ik niet. Dat weet ik ook wel. Dat kan best gebeuren. Maar in die ogenblikken, als dat vers, levend en krachtig is in je leven, ach, mensen, laat ze dan allemaal maar schreeuwen en tekeer gaan. Dat Woord zet je op een hoogte. Dat tilt je uit boven de mensenkinderen. En je ziet het wel, dat de mensen het natuurlijk niet geloven. De godsdienst gelooft het niet. De godsdienst plaatst overal een vraagteken bij. De godsdienst maakt alles verdacht. De godsdienst neemt niets aan. Natuurlijk

niet. Daar is het godsdienst voor, waarin de mens zichzelf zoekt te handhaven, op de been zoekt te blijven voor het aangezicht van God.

En sommigen van de schriftgeleerden zaten aldaar en overdachten in hun harten. Ze zijn aan het theologiseren gegaan, aan het redeneren gegaan, en ze hebben een conclusie getrokken. Weet u wat ze concluderen? Die man... Ze noemen de Heere Jezus: "Deze". Hoor je dat, die verachting, dat lelijke. Ze noemen Hem niet eens bij Zijn Naam. Het is alsof ze een handbeweging maken, zo naar beneden. Deze! "Deze is schuldig bevonden aan godslastering, want wie kan de zonden vergeven dan God alleen". Ze hebben niet in de gaten dat, terwijl zij Hem van godslastering beschuldigen, zij zelf schuldig staan aan godslastering. En ze hebben niet in de gaten, terwijl ze Hem beschuldigen, dat ze de waarheid spreken. Wie kan de zonden vergeven, dan God alleen! En dat had ze nu juist tot erkenning van Hem moeten brengen. Dan moet Hij wel God zijn, als Hij de zonden kan vergeven. Dan moet Hij het wel zijn die onze aanbidding waardig is.

Wat spreekt Deze aldus godslastering! Dat gaat allemaal in dat hart om. Ben je er ook weleens van geschrokken, wat er vanbinnen huist? Welke farizeeër daar springlevend is in het hart. Dat je vol zit met schriftgeleerden, die het altijd beter weten dan de daden van God. Wat spreekt Deze aldus godslasteringen! Wie kan de zonden vergeven, dan alleen God. En hier zie je dat de Heere Jezus niet alleen het hart van die geraakte en zijn vrienden kent, maar dat Hij ook het hart van dezen kent. En Jezus terstond in Zijn geest bekende, dat zij also in zichzelf overdachten, zeide tot hen: "Wat overdenkt gij deze dingen in uw harten". Ik wou, voordat we wat gaan zingen, daar dit van zeggen. Wat overdenkt gij deze dingen in uw harten? Welke overwegingen in het diepst van uw hart houdt u weg bij de voeten van Jezus? Welke overwegingen, welke zuivere, gereformeerde, godsdienstige gedachten houden u op de been, zonder dat u breken gaat voor het aangezicht van de levende God? Het is alsof de Heere Jezus aan die mensen vraagt, en daarmee ook aan ons: "Wat overdenkt gij deze dingen in uw harten?" Ofwel, wat schiet u er nu mee op? Wat voordeel hebt u daar nu van? Ik blijf toch God. Ik word er niet minder Goddelijk en minder machtig van, van al uw overdenkingen. U doet alleen uzelf kwaad, want u zet uw eeuwig heil en uw eeuwig geluk op het spel. U bent uw eigen ziel aan het klaarmaken voor de eeuwige nacht. Wat overdenkt ge deze dingen in uw hart! Uit het hart van de mens komt geen goed voort. U kunt het lezen ook in de Romeinenbrief, hoe de apostel Paulus daarvan spreekt, wat er uit dat hart van de mens opkomt, welk een

moord en doodslag, welk venijn, welk een vuiligheid daarin leeft en opborrelt. Dus als de Heere Jezus zegt: “Wat overdenkt gij deze dingen in uw harten”, dan zegt Hij: “De bron is zonde. Het is vijandschap tegen God. Het is kwaad, al is het met nog zoveel godsdienstigheid overgoten”. Ons hart kan ons niet raden, welnee. Ons hart is door de zonde bevestigd, bevestigd, bezoedeld geworden. Alleen het hart van God. Onze tekst zegt: “En Hij sprak het Woord tot hen”. Wat is het Woord? Het is de openbaring van het hart van God. En wat leeft er in het hart van God? Mildheid, barmhartigheid, geen lust in de dood van de zondaar, maar daarin dat de zondaar zich bekeert en leeft. Dat heeft de Heere Jezus geopenbaard. Dat heeft Hij getoond daar in het leven van die geraakte. Er was voor die man, die alle rechten verspeeld had, doen aan, aan de voeten van de Heere Jezus Christus.

Waarom waag je het niet eens? Waarom zoek je het ook niet daar? Waarom val je je God niet te voet? De Psalm zingt het toch zo helder. Geloven we het eigenlijk wel? Wie Hem nederig valt te voet, zal van Hem Zijn wegen leren. Of niet?

Maar kom, zingen we eerst samen, Psalm 86 het 3^e vers.

*HEER', door goedheid aangedreven,
Zijt Gij mild in 't schuldvergeven;
Wie U aanroept in den nood,
Vindt Uw gunst oneindig groot.
HEER', neem mijn gebed ter ore;
Wil naar mijne smeking horen;
Merk, naar Uw goedgunstigheên,
Op de stem van mijn gebeên.*

Wat overdenkt gij deze dingen in uw harten? En dat overdenken ze in hun hart, terwijl Hij het Woord tot hen gesproken had. En dat Woord, dat is natuurlijk in de prediking van de Heere Jezus Christus altijd zo, dat Woord is naar de Schriften. Het Woord. De prediking van de Heere Jezus is altijd volkomen, volmaakt zuiver geweest. Hoe theologisch onderlegd die mensen ook geweest zijn, die schriftgeleerden, welke kennis ze ook in zich omdroegen, ze konden er geen speld tussen krijgen, wat Hij tot hen sprak. Ze moesten wel erkennen dat het waarachtig was. Dat het het Woord van de levende God was. Maar ze zijn er ongelovig onder gebleven. Ze zijn dezelfde gebleven. Dat is vreselijk! De betoningen van Gods gunst zijn niet alleen in Zijn wonen onder hen betoond, maar ook in dat Hij het Woord tot hen sprak.

U en ik, wij gaan nooit meer vrijuit. Reken er wel op. De eeuwigheid staat voor de deur. En je kunt misschien wel duizend opmerkingen maken over de prediking van het Woord. Dat geloof ik meteen. Ik kan wel tienduizend fouten aanwijzen zo af en toe. Maar het is verkondigd geworden, en dat zal je schuldig stellen voor het aangezicht van God. Als daar het overdenken in je hart zal ophouden, en je geopenbaard moet worden voor de rechterstoel van Christus. Hoe laag ben Ik afgedaald tot u, zal het dan wezen, ook hier in Aalburg. Hoe ben Ik voor u gekomen als Eén Die dient. Hoe heb ik Mijn milde, vriendelijk hart u getoond. Hoe heb Ik u aangespoord het bij Mij alleen te zoeken. Maar gij hebt niet gewild dat ik Koning over u zijn zou. Nou, nog één keer dan, nog één keer, opdat ge moogt weten, staat er in het 10e vers, opdat ge moogt weten, opdat u niet anders zult kunnen dan het bekennen. Dat zal tot uw heil wezen.

De Heere Jezus zegt: "Wat is lichter, te zeggen tot de geraakte: Uw zonden zijn u vergeven, of te zeggen: Sta op, neem uw beddeke op en wandel?"

Weet je wat die schriftgeleerden in hun hart dachten? Dat kan iedereen wel zeggen: Je zonden zijn je vergeven. Dat kan de paus wel zeggen. Waardeloos. Dat kan de pastoor wel zeggen. Waardeloos. Dat kan de dominee wel zeggen. Waardeloos. Welk mens zal dat zeggen: je zonden zijn je vergeven! En die schriftgeleerden dachten bij zichzelf: "Dat is toch niet te controleren. Niemand kan het nagaan". Maar ik heb u net gezegd: het is wel na te gaan, want het druipt van het gezicht af, van die geraakte. Zijn hart is opgesprongen van vreugde. Dat wordt gezien. Vroeger zeiden ze toch dat je het ook aan het gelaat kon zien! Dat is een kenmerk, een kentrek van wat er gebeurd is in het leven.

Maar de Heere Jezus zegt: "Wat is lichter?" U denkt dat dat eenvoudiger is? Te zeggen: de zonden zijn je vergeven. Alleen maar omdat het niet te controleren is? Dan zal Ik u tonen dat de Zoon des mensen macht heeft de zonden te vergeven op de aarde. Ik zal het u tonen in het wonder, wat wél te controleren is. En zo staat het wonder van de genezing van de geraakte precies in het juiste licht. Ingebed in het Woord dat Hij tot hen gesproken had. Ofwel, als een illustratie van dat wat Hij gepredikt had, wat Hij in het hart van een mens-kind uitwerkt. Opdat gij moogt weten.

Hij zei tot de geraakte: "Ik zeg u, sta op, neem uw beddeke op en ga heen naar uw huis". Zie je dat? En terstond stond hij op. Die man heeft niet gewankeld. Die man heeft niet gezegd: "Nu moet ik goed mijn spieren trainen, dan moet ik weer wat kracht krijgen. Het gaat steeds een beetje beter. Ik hoop dat ik de oude weer word", ofzo. Nee, terstond stond hij op. Want wat God doet, doet Hij volkomen.

En wat Hij begint, dat maakt Hij af. En dat is in het hart van een mensenkind precies hetzelfde.

Ik zeg u, sta op, neem uw beddeke op en ga heen naar uw huis. Waarom moest die man zijn beddeke opnemen, dat ligbed waar die man op lag? Wel, dat moest hij oprollen en over de schouder leggen, als een bewijs dat hij werkelijk genezen was en het niet meer nodig had. Kijk, als de Heere Jezus nu niet volkomen machtig geweest was, als het een menselijk spreken was geweest, dan had je kunnen zeggen: "Laat dat bed nog maar even staan, want stel je voor dat je over vijf minuten weer door je benen zakt, dan kunnen we je er nog weer op leggen". Nee, dat beddeke was niet meer nodig. Hij kon het opnemen.

En ga heen naar uw huis. Ga terug het leven in, naar de plaats waar u vandaan gekomen bent. Waarom moet die man nu terug naar zijn huis? Waarom moet een mensenkind nu, in de binnenkamer, in het uur der minne, gemeenschap geöfend met God, zielsverkwikkend en ziels vertroostend omgang met Hem gehad, waarom moet zo'n mens nu weer terug naar zijn huis? Die zegt in dat uur: "Ik kan wel sterven, ik zou wel naar Hem willen om eeuwig bij Hem te zijn, Die mijn ziel liefheeft". De Heere Jezus zegt: "Ga heen naar uw huis". Om daar te verkondigen, in woord en in daad, Wie Ik ben. Om aan de mensen om u heen te tonen dat de Zoon des mensen macht heeft om op de aarde de zonden te vergeven. Hij moet een levend getuigenis wezen. Ja, die zijn er zo weinig. Ja, die zijn er wel, maar ze zijn er onder ons zo weinig. Ze zijn er wel in Korea, en in China, en in Sudan, en noem die plaatsen maar op, waar God Zijn Kerk bouwt, waar ze geplant wordt met kracht, waar er velen worden toegebracht met haast. Daar zijn ze. Maar het is hier zo stil, zo dun geworden. Wat zou dat uitwerken? Kent u die verhalen niet van vroeger? Welk een beslag dat had in een straat, in een dorp, in een kerkelijke gemeente, als daar kinderen Gods waren die levende getuigenissen waren, die konden tonen, konden vertellen wat God aan hun ziel gedaan had.

Zie hier, al zegt die man niets, hij is een getuigenis. Terstond stond hij op, en het beddeke opgenomen hebbende, ging hij uit in aller tegenwoordigheid. Dat hebben ze allemaal gezien. Niet ergens de achterdeur. Niet ergens in het verborgene. Niet wachten tot het donker is. Nee, in aller tegenwoordigheid. Zodat zij zich allen ontzetten, en verheerlijkten God, zeggende: "Wij hebben nooit zulks gezien". Het moet wel uit hun kelen geperst worden, dat Hij de Zoon van God is. Ze verheerlijkten God. Ziet u dat? Het heeft wat uitgewerkt. Het heeft ze nog schuldiger gesteld. Want ze hebben daar God wel met hun mond verheerlijkt, maar met het hart niet geprezen. Het was

heel gauw weer over. Ze zijn heel snel weer overgegaan tot de orde van de dag. Nooit zulks gezien. Een ogenblikje onderste boven. Even van slag. Nog een beetje uit je doen en het is weer voorbij. Nooit zulks gezien. Maar het heeft ze niet gebracht aan de voeten van de Heere Jezus. Het heeft ze geen zonden-belijdenis laten doen voor Zijn aangezicht. Het heeft ze niet begerig gemaakt om de genezing van hun geraakte, verlamde ziel bij Hem te zoeken, van Hem te begeren.

En Hij sprak het Woord tot hen. En in de praktijk heeft Hij getoond wat dat Woord nu inhoudt. Ik zeg u. Op het spreken van de Heere Jezus worden ze genezen, gered, gezaligd. Wat een goedheid! Wat een genade bij die eeuwige God! En ze konden maar zo weer naar huis. Ze woonden misschien wel naast die verlamde, die nu weer lopen kon. En dan zaten ze 's morgens aan de ontbijttafel en dan zagen ze hem weer gaan. "Hij loopt nog steeds". Toen hebben ze er misschien nog wel een ogenblik aan gedacht. Maar verder? En u hebt misschien ook wel in herinnering uw grootmoeder die de Heere vreesde. En uw buurman die een kind van God mocht zijn. Een vader die goed afgestorven is. Noem maar op. En af en toe denkt u er nog aan. En gedurig zegt u: "Ja, het zou toch wat zijn als ik ook dat leven mocht kennen". En een ander zegt: "Het is toch nodig dat er bij ons ook een wonder gebeurt". Maar we blijven op de been. Hoe kan dat nou?! Hoe kan dat nou?!

Hij heeft in Kapérnaüm gewoond, maar Hij is gegaan. Je moet niet denken dat de Heere op een bepaalde plaats altijd maar Zijn Woord laat, om altijd maar Zijn Woord te laten vertrappen, en om altijd maar zoveel ten koste te leggen aan uw ziel, aan zielen van gemeenteleden, en ze komen toch nooit tot bekering. Welnee, dan kan de Heere Zijn werkterrein weleens verleggen. De vaderen spreken van een regenwolk die wegtrekt naar andere delen van de wereld. Luther zegt: "Als de Heere de kandelaar van Zijn Woord wegneemt uit een bepaalde plaats, streek, land of werelddeel, dan moet je er niet op rekenen dat Hij nog terug komt". Dat is de ernst van de zaak. Er staat wat op het spel voor ons en voor ons nageslacht!

Hij sprak het Woord tot hen, opdat wij heden in deze dag nog zouden bekennen wat tot onze vrede is die dienende. Laat al die preken, van heel je levensgeschiedenis, je dan alsjeblieft aanklagen, dat je het als de eenden van je afgeschud hebt en dat je door kon gaan. Maar laat het je dan alsjeblieft door de knieën dwingen en dringen, in deze dag, om het bij Hem te zoeken. Leg de Heere dan, want Hij kan nooit om Zijn Woord heen, onthoud dat goed, en die het in de praktijk van het leven kent, die weet wat ik bedoel; houd de Heere dan toch dit Woord voor en zeg het toch: "Het staat also ge-

schreven, dat bij U die macht en die majesteit is. Doe het dan ook aan mij". Wat is dat dan een troost in de ziel, dat je de Heere aan Zijn eigen Woord mag houden. Dan zie je er misschien nog niets van in de praktijk van het leven, is het allemaal nog zwart om je heen, en van binnen ook nog wel. Maar dat Woord staat. Dat Woord zal geen duimbreed wijken. Dat Woord houdt stand tot in alle eeuwigheid toe.

Wat een goedheid des Heeren, dat Hij het onder ons heeft laten verkondigen, opdat we zalig zouden worden. Alsjeblieft, de apostel Paulus zegt het zo: "Ik bid u heden, opdat gij tot Hem zou komen". Hij zou je wel door elkaar willen schudden. "Wij dan, wetende de schrik des Heeren, bewegen de mensen tot het geloof". Nou, dat geve God.

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 32 : 1.

*Welzalig hij wiens zonden zijn vergeven;
Die van de straf voor eeuwig is ontheven;
Wiens wanbedrijf, waardoor hij was bevlekt,
Voor 't heilig oog des HEEREN is bedekt.
Welzalig is de mens wien 't mag gebeuren,
Dat God naar recht hem niet wil schuldig keuren,
En die, in 't vroom en ongeveinsd gemoed,
Geen snood bedrog, maar blank' oprechtheid voedt.*

Zegenbede.